

Z OBRAZNÉHO PÍSMĀ JANOVY APOKALYPSY

RUDOLF STEINER

II. ČÁST

GA 104 a

Novozákonní dokumenty jsou iniciačními dokumenty. Křesťanské náboženství je starobylé pravé náboženství. To, co se dříve odehrávalo na mysterijních místech, se poprvé objevuje s Kristem jako vnější fyzická událost. Apokalypsa představuje, jak se starověká mystéria proměnila v křesťanská mystéria.

Všechna starověká mystéria shodně ukazují na Toho, který má přijít. Ježíš Kristus jako prvorozený mezi těmi, kdo mohou zvítězit nad smrtí. Křesťanství představuje nejvyšší možnou individualizaci člověka, svobodu člověka jako jednotlivce. Křesťanství je světové náboženství. V křesťanství existují pouze lidé, pouze společenství lidí. Apokalypsa představuje skutečné zsvěcení, od sedmi listů až po pozření knihy.

DESÁTÁ PŘEDNÁŠKA

Kristiania, 19. května 1909

Viděli jsme, jak autor Apokalypsy poukazuje na to, že v pátém období po válce všech proti všem se objeví lidé s bílým rouchem, jak se pak šesté období bude vyznačovat tím, že Země projde velkými otřesy v důsledku materialismu, a jak v něm budou označeni duchovní lidé.

Musíme zdůraznit, že stejně jako v dřívějších planetárních stavech prošli andělé svým stupněm lidství, tak i člověk bude ve svém vývoji stoupat. V současnosti je to, s čím se setkáváme jako s přírodou, dílem bohů; v budoucnu bude i člověk konat božsko-duchovní skutky. V době, o níž mluvíme, už bude mít člověk magické schopnosti, bude působit z periferie Země, z neviditelné astrální periferie. Ale lidé, kteří se nechají spoutat hmotou, budou existovat jako protiklad k těm označeným. Tito materialističtí lidé budou svrženi do hmoty. Proto autor Apokalypsy vidí oduševnělé lidi vznášející se nad bytím a ostatní spoutané hmotou. Vidí to zcela jasně v okamžiku, kdy je odpečetěna sedmá pečeť jako vize budoucnosti.

Pak však přichází epocha dalších sedmi období, kdy autor Apokalypsy vidí devachan a slyší jeho předzvěst jako zvuk polnice. Samotná Země, na kterou mají lidé pohlížet shora, se stává stále hmotnější, zůstává na ní jen to nejhrubší. Toto nejhrubší se projevuje v chaotickém stavu; dole se stává viditelnou vřava vášní materialistických lidí, kteří se vyvinuli ve dvakrát sedmi obdobích.

V prvním období této poslední velké pozemské kultury, během prvního zvuku polnice, bude naše Země zpusťována, jak je popsáno v sedmém verši osmé kapitoly. Při druhém zatroubení spadne do moře ohnivá hora. Při třetí polnici spadne z nebe velká hvězda hořící jako pochoděň, která ztrpčí život na Zemi. Smysly lidí, kteří tam žijí, zeslábnou; Slunce, Měsíc a hvězdy se zatemní. Zazní tři výkřiky žalu a pak přijdou poslední tři fyzické stavy. Z nebe spadne hvězda a Země se nyní nachází v tak bouřlivém chaosu, že se stane pustinou, místem trestu pro ty, kdo s ní srostli. Když zazní šestá polnice, promluví z nebe anděl. Anděl promlouvá z nebe: „Rozvaž ty čtyři anděly, kteří jsou spoutáni u velké

řeky Eufkrat“ (Zj 9, 14). To se týká toho, co žije na Zemi a nevyvinulo se v duchovnost. Lidé, kteří do sebe přijali Jahve-Krista, se budou navzájem uctívat ve svých individualitách; každý z nich se povznese nad to, co zůstane jako skupinová duše. To, co bude stále existovat jako skupina, bude tvořit proudy a moře v astrálním světě, to znamená, že astrální tělo bude zářit a svítit, stejně jako i dnes málo individualizované národy vytvářejí astrální proudy skupinové duševnosti. Učení Krista bude proudit směrem k Eufratu: bude to učení o individualitě člověka, které osvítilo astrální těla lidí světelným impulsem Krista. Obraz knihy, kterou autor Apokalypsy polyká, vidíme na čtvrté rosikruciánské pečeti.

Takové opakování, jak jsme již viděli ve vývoji Země, se děje stále znovu. Oduševnělá a pozvednutá atlantská kultura znovu povstane v době pečeti, neboť tehdy lidstvo vědomě znovu ovládne jasnovidectví. Ve věku polnic bude vzkříšen lemurský věk; lidé budou blízko k božství a vůle se zcela zduchovní. Země v lemurském věku byla stále zcela v živlu ohně. V duchovním stavu se opakuje, jak člověk žil v ohni, než sestoupil do husté tělesnosti.

Až zazní sedmá polnice, nastane pro lidstvo něco jako blažený stav. To nás přivádí k opakování okamžiku oddělení Slunce od Země: člověk a Země už budou vyvinuti do té míry, že se opět spojí se Sluncem. Země přejde do tzv. astrálního stavu. Člověk, který pak bude schopen žít v astrálním stavu, pozvedne jemnou část Země a spojí se se Sluncem. Část Země, která zůstane hrubá, se spojí s Měsícem a vytvoří jakýsi nový měsíc. Opět nastane stav jako v hyperborejském období, ale na vyšším stupni vývoje. To charakterizuje žena oděná Sluncem, která má u nohou Měsíc, zvířata, která vystupují z moře nebo padají z nebe, celý tento vývojový proud se objevuje v následujícím obraze, jako by byl zachycen v jediném okamžiku (Zj 12, 1 až 13, 10).

Zarathustra se také zmínil o bytosti Krista, která od událostí na Golgotě působila v centrálním okruhu Země, spojená s planetou Země, poté co předtím působila na Zemi ze Slunce. Takto se Kristus stal planetárním duchem. Je to Kristova moc, která sestoupí ze Slunce, přivede zpět do vyšších oblastí nejužitečnější část pozemského lidstva a znovu ji spojí se Sluncem. Ale má protivníka — každá taková bytost má protivníka. Kristus je dobrý duch, inteligence Slunce a jeho protivníkem je démon

Slunce. Určité síly, které neustále působí v astrálním těle člověka, vyzařují z démona Slunce. Tento sluneční démon je odpůrcem Kristova ducha a nazývá se Sorat. V kabalistických částech okultismu bývalo zvykem psát písmena v číslech a písmena jména Sorat, slunečního démona, vytvářejí jako číselnou hodnotu číslo 666. V následujícím obraze (Zj 13, 11—18) je vidět slunečního démona.

Má dva rohy jako Beránek; autor Apokalypsy líčí znamení šelmy. Již na začátku Apokalypsy jasně řekl, že vše popisuje ve znameních, a dodává: Abychom to rozluštili, „je třeba moudrosti“. Tímto způsobem bylo číslo zvířete vysvětleno v okulních školách skutečnými znalci, kteří toto číslo nevysvětlují materialisticky. Tak slyšíme, jak se projevuje to nejhorší a nejhrubší a jak nejušlechtilejší, zduchovněný lidský materiál zůstává sjednocený se Sluncem. Nyní může být nové, produhovněné lidské tělo znovu chrámem duše.